

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1340/24
3.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгана Ћесаровића, председника већа, Оливере Анђелковић и Весне Лукачевић, чланова већа, са записничарем Горданом Миловановић, уз учешће вишег саветника Кристине Вуковић, у кривичном предмету према **окривљеном АА**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 КЗ, одлучујући о жалби Вишег јавног тужилаштва у Београду изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 978/14 од 04.10.2023. године, након претреса одржаног у смислу члана 449 Законика о кривичном поступку, донео је дана 03.06.2025. године, у присуству Апелационог јавног тужиоца Драгана Тешића, окривљеног АА и његових бранилаца адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Душана Милетића, једногласно,

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 978/14 од 04.10.2023. године у односу на окривљеног АА, тако што изрека сада гласи:

ОКРИВЉЕНИ АА, ЈМБГ ... од оца ... и мајке ..., рођене ..., рођен дана ... године у ..., са пребивалиштем у ... улица ..., држављанин Републике Србије, по занимању возач, нежењен, без деце, писмен, са завршеном средњом саобраћајном школом, без непокретне имовине, издржава се од повремених радова, осуђиван пресудом Вишег суда у Панчеву К.бр.149/09 од 16.02.2010. године због кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ на казну затвора у трајању од 2 (две) године и пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.188/13 од 03.04.2014. године због кривичног дела из члана 348 став 1 КЗ на казну затвора у трајању од 5 месеци,

КРИВ ЈЕ

што је:

дана ... године, око 15:30 часова у ..., у улици... – ..., по претходном договору са правноснажно осуђеним ББ, у стању урачунљивости, свестан свог дела и његове забрањености, чије је извршење хтео, претњом да ће непосредно напасти на живот

оштећених ВВ и ГГ, одузео туђу покретну ствар – златан накит у вредности 2.281.560,00 динара, у намери да присвајањем ових ствари себи прибави противправну имовинску корист, на тај начин што се заједно са правноснажно осуђеним ББ претходно састао у близини Панчевачког моста, након тога су дошли до наведене златаре, где су једно време опсервирали златару, дошавши до улазних врата, када је правноснажно осуђени ББ, покуцао на врата која су обезбеђена електронском бравом, након чега је оштећена радница ВВ притиском на тастер отворила улазна врата, када је по уласку у златару правноснажно осуђени ББ извадио пиштољ из јакне и уперео га у правцу оштећене ВВ, наредивши јој да легне на под, што је иста и учинила, када је окривљени АА, заједно са правноснажно осуђеним ББ, прошао иза продајног пулта, наређујући оштећеној да уђе у помоћну просторију где је седела оштећена ГГ, којом приликом је правноснажно осуђени ББ из фиоке која се налазила испод продајног пулта, затим и из металне касе, у чијој брави се налазио кључ и која је била откључана, узео златни накит који се налазио у провидним ПВЦ кесама, укупне вредности од 2.281.560,00 динара, заједно са три кожне кутије бордо боје у коме се налазило златно прстење, две плишане ролне црне боје у којима су се налазили златни ланчићи и златни привесци, након чега су напустили лице места,

-чиме је извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ,

па суд окривљеног АА, применом напред наведених законских прописа и одредби члана 4, 42, 45 и 54 КЗ,

ОСУЂУЈЕ

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 3 (ТРИ) ГОДИНЕ.

На основу члана 63 КЗ окривљеном АА ће се у изречену казну затвора урачунати време које је провео у притвору од 16.04.2013. године, када је лишен слободе, па до 21.03.2014. године, када му је притвор укинут.

На основу одредбе члана 264 став 1 ЗКП у вези са чланом 261 ЗКП, окривљени АА **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће првостепени суд одлучити посебним решењем.

На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** окривљени АА да заједно са правноснажно осуђеним ББ оштећеном ДД на име имовинско-правног захтева солидарно исплате новчани износ од 2.281.560,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док се оштећени ДД за преостали износ имовинско-правног захтева од досуђеног до 2.837.010,00 динара упућује на парнични поступак.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.978/14 од 04.10.2023. године окривљени ББ оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2

у вези става 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, за које осуђен на казну затвора у трајању од једне године која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује уз примену мере електронског надзора осим у случајевима прописаним законом коју уређује извршење кривичних санкција. На основу члана 63 КЗ окривљеном је у изречену казну затвора урачунато време које је провео у притвору од 16.4.2013. године када је лишен слободе па до 14.5.2013. године када је притвор према окривљеном укинут. На основу члана 264 у вези са чланом 261 и чланом 262 став 2 ЗКП окривљени ББ обавезан је да суду на име трошкова кривичног поступка – вештачења плати износ од 54.753,69 динара, као и 10.000,00 динара на име судског паушала, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Истом пресудом на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП окривљени АА ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, а на основу члана 265 став 1 ЗКП окривљени је ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и одлучено је да исти падају на терет буџетских средстава суда. На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени ДД је ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 73/24 од 18.06.2024.године усвојена је жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К.бр.978/14 од 04.10.2023. године тако што су окривљени ББ и АА оглашени кривима да су извршили кривично дело разбојништва из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, па је окривљени ББ осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује уз примену мера електронског надзора осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, уз урачунавање времена које је окривљени провео у притвору, а окривљени АА је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, уз урачунавање времена које је окривљени провео у притвору. На основу одредбе члана 264 став 1 у вези са чланом 261 ЗКП окривљени ББ и окривљени АА су обавезани да надокнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће првостепени суд одлучити посебним решењем, као и да оштећеном ДД на име имовинско правног захтева солидарно исплате новчани износ од 2.281.560,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ДД за преостали износ имовинско правног захтева од досуђеног до 2.837.010,00 динара, упућен на парнични поступак. Надаље су жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду у преосталом делу, као и жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Стефана Ђорђевића одбијене као неосноване.

Напред наведена пресуда укинута је решењем Апелационог суда у Београду Кж3 20/24 од 16.12.2024. године и то у делу у коме је окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 33 КЗ и списи предмета су, у том делу, враћени другостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку пред другостепеним судом одржан је претрес дана 03.06.2025. године у присуству Апелационог јавног тужиоца из Београда Драгана Тешића, окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Миленка Цвијовића и адвоката Душана Милетића. Након саслушања окривљеног АА, као и читања свих релевантних писмена садржаних у спису предмета Вишег суда у Београду К.бр. 978/14, те читањем решења Апелационог суда у Београду Кж3 20/24 од 16.12.2024. године, затим оцене одбране окривљеног и свих доказа појединачно и у међусобној вези, другостепени суд је закључио да је жалба Вишег јавног тужилаштва у Београду основана.

Пре свега, другостепени суд је имао у виду примедбе истакнуте у решењу Апелационог суда у Београду Кж3 20/24 од 16.12.2024.године, у коме је наведено да је другостепени суд пропустио да изврши анализу одбране окривљеног АА, у којој је негирао извршење кривичног дела за које се терети, те да исту цени у склопу одбране окривљеног ББ, у којој одбрани се окривљени током поступка изјашњавао да је у златару ушао са још једним лицем. Надаље је у наведеном решењу истакнуто и да се жалбама бранилаца окривљеног АА основано истиче да је другостепени суд пропустио да оцени и налаз и мишљење комисије вештака професора др Душана Дуњића и професора др Марије Ђурић од 16.12.2013. године о форензичко-антрополошком вештачењу АА, те налаз и мишљење Медицинског факултета, Института за судску медицину “Милован Миловановић” од 05.09.2016. године, како појединачно, тако и у вези са исказом сведока ВВ и одбранама окривљених. Имајући у виду наведене доказе, који нису цењени од стране другостепеног суда, то се разлози другостепеног суда којима се руководио приликом доношења пресуде у односу на окривљеног АА за сада не могу прихватити, а како је то наведено у образложењу решења Кж3 20/24.

Поступајући по налозима датим у наведеном решењу Апелационог суда у Београду, као суда трећег степена, пре свега је другостепени суд прочитао налаз и мишљење комисије вештака професора др Душана Дуњића и професора др Марије Ђурић од 16.12.2013. године о форензичко-антрополошком вештачењу АА, из кога произлази да је упоредном анализом антрополошких карактеристика које се уочавају на фотографијама прве НН особе са достављених снимака начињених сигурносним камерама и окривљеног АА, уочено да постоје разлике у општем изгледу ових особа, с обзиром да је прва НН особа на снимцима сигурносне камере видно дебља и делује као старија особа и особа ниже телесне висине, а затим се уочавају и разлике у облику лица, морфологији образа, браде и усне шкољке, при чему особа на снимку такође има видно проређену косу, што није случај код окривљеног АА. Будући да су барем неке од уочених разлика непроменљиве и не могу се сврстати у разлике настале услед различитих услова у којима су начињени снимци који се пореде, а то су морфологија образа, чела, браде и усне шкољке и проређеност косе, комисија судских вештака сматра да окривљени АА не одговара особи на приложеним снимцима са сигурносних видео камера.

По налажењу другостепеног суда, овакви наводи дати у налазу и мишљењу комисије вештака професора др Душана Дуњића и професора др Марије Ђурић од 16.12.2013. године су у складу и са утврђеним чињеничним стањем с обзиром да је током поступка неспорно утврђено да је прва НН мушка особа окривљени ББ.

Читањем налаза и мишљења комисије вештака професора др Душана Дуњића и професора др Марије Ђурић од 16.12.2013. године о форензичко-антрополошком вештачењу АА, утврђено је да је упоредном анализом антрополошких карактеристика које се уочавају на фотографијама друге НН особе (са качкетом) са достављених снимака начињених сигурносним камерама и окривљеног АА, уочено да не постоји нити једна телесна карактеристика која искључује могућност да је у питању иста особа. Међутим, на достављеним видео снимцима друга НН особа се не види јасно, тако да комисија вештака нема поуздане антрополошке елементе да би закључила да се ова особа подудара са окривљеним АА.

Читањем налаза и мишљења Медицинског факултета, Института за судску медицину “Милован Миловановић” од 05.09.2016. године утврђено је да нема уочених карактеристика које искључују да је особа са качкетом на анализираном снимку окривљени АА, као и да су достављени снимци лошег квалитета и нема много елемената за поређење морфолошких сличности између особе са качкетом на снимку и окривљеног АА. Уочене сличности у облику браде су недовољне за процену вероватноће да се ради о истим особама.

Оно што је било спорно током овог поступка је да ли је друга НН мушка особа са снимка сигурносних камера окривљени АА, односно да ли је окривљени АА лице са којим је окривљени ББ ушао у златару и извршио кривично дело разбојништво.

Имајући у виду налаз и мишљење и то како комисије вештака професора др Душана Дуњића и професора др Марије Ђурић, као и налаз и мишљење Медицинског факултета, а који су напред цитирани, закључак је овог суда да се на основу ових доказа не може ни потврдити, нити искључити могућност да је окривљени АА особа са качкетом на анализираним видео снимцима и то из разлога што нема много елемената за поређење морфолошких сличности, те зато што су достављени снимци лошег квалитета, при чему је у истима констатовано да нема уочених карактеристика које искључују да је особа са качкетом на анализираном снимку окривљени АА. Имајући у виду наведено, другостепени суд напред наведене доказе није могао узети као доказе од значаја за утврђивање чињенице да ли је окривљени АА приликом извршења кривичног дела разбојништва био у наведеној златари и да ли је управо он лице са качкетом.

Међутим, ову чињеницу је другостепени суд несумњиво утврдио након детаљне анализе одбране окривљеног АА, окривљеног ББ, исказа оштећене ВВ, као и исказа сведока ЂЂ, а о чему ће надаље бити речи.

У овом делу ће другостепени суд пре свега анализирати пресуду Вишег суда у Београду К бр. 978/14 од 4.10.2023. године којом је окривљени АА ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 КЗ у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, у ком делу је првостепена пресуда оспорена од стране Вишег јавног тужилаштва у Београду.

Првостепена пресуда у односу на окривљеног АА заснована је на закључку првостепеног суда да није на поуздан и јасан начин утврђено и није доказано да је

окривљени АА предузео инкриминисане радње описане у оптужници јавног тужиоца, те да су у доказном поступку изостали докази који би потврдили било какву повезаност окривљеног АА са извршењем кривичног дела. По ставу првостепеног суда наводи из оптужнице јавног тужиоца у односу на окривљеног АА су засновани на индицијама и претпоставкама.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, овакав закључак и дати разлози у образложењу првостепене пресуде су неприхватљиви, контрадикторни и супротни стању у списима предмета, при чему је, како се то основано указује жалбом Вишег јавног тужилаштва у Београду, у првостепеној пресуди погрешно утврђено чињенично стање.

Наиме, првостепени суд приликом анализе исказа сведока ВВ, наводи да је сведок препознавање окривљеног АА у полицији обавила након протекла више од једне године након извршења кривичног дела, при чему су сведоку одмах после извршеног кривичног дела полицијски службеници показивали фотографије потенцијалних учинилаца на којима она није видела нити препознала учиниоце кривичног дела јер их није било на тим фотографијама, што значи да није препознала не само окривљеног АА него и окривљеног ББ. Истовремено првостепени суд је приликом оцене исказа сведока ВВ имао у виду и чињеницу да су овај сведок и њена колегиница која је са њом била у златарској радњи, клечале у задњем делу радње, те да она није могла да види шта су лица која су ушла у златарку радњу радили и није видела када су они изашли из радње, већ је чула да у се врата залупила, као и да је сведок по личној изјави била преплашена, те да је предметни догађај на њу оставио велике последице у дужем временском периоду након критичног догађаја, које околности, по ставу првостепеног суда, доводе у питање емоционално стање сведока у моменту опажања да би препознавање било правилно.

Првостепени суд надаље наводи да је приликом утврђивања чињеничног стања у односу на окривљеног ББ, имао у виду његово признање, као и неспорни снимак догађаја у златарској радњи, из којих разлога ове чињенице везане за исказ сведока ВВ није посебно ценио, али је исте имао у виду приликом одлуке о учешћу и умешаности окривљеног АА у извршењу предметног кривичног дела.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду оваква оцена исказа сведока ВВ се не може прихватити.

Наиме, из записника о препонавању лица Полицијске управе за град Београд, Управе криминалистичке полиције од 17.04.2013. године, произлази да је наведеног дана обављено препознавање у посебно намењеној просторији у којој су уведена лица осумњичена за ово кривично дело и поређана следећим распоредом и то под 1.ББ, 2.ЕЕ, 3.ЖЖ, 4.ЗЗ и 5.ИИ, те да је ВВ са несумњивом сигурношћу указала на лице које се налазило на позицији број 1 односно на ББ кога је препознала као извршиоца наведеног кривичног дела. Надаље из записника о препознавању лица Полицијске управе за град Београд, Управе криминалистичке полиције од 17.04.2013. године, утврђено је да је наведеног дана извршено препознавање од стране ВВ и то у посебно намењеној просторији у којој су уведена лица осумњичена за ова кривична дела и поређана

следећим редоследом под 1.АА, 2.ЈЈ, 3.КК, 4.ЛЛ и 5.ЉЉ, те да је ВВ са несумњивом сигурношћу указала на лице које се налазило на позицији број 1 односно на АА кога је препознала као извршиоца наведеног кривичног дела.

У свом исказу који је дала 10.05.2013.године сведок ВВ је на детаљан начин описала улазак два лица у златару које је претходно приметила док се налазила у предњем делу продавнице, при чему је сведок навела да наведена лица нису имала на главама никакве фантомке или наочаре, већ је само један од њих имао на глави качкет, али је могла да им види лик. Сведок је надаље појаснила и да је због потреба посла продавница одлично осветљена и да је притиском на тастер омогућила овим лицима да уђу у продавницу, као и да је, чим су ушли у продавницу, младић који није имао качкет на глави и који је нижег раста извадио пиштољ и дошао до пулта и прислонио јој пиштољ на слепочницу и наредио јој да легне на земљу, због чега се она уплашила, а у следећем тренутку је видела како исто лице пиштољем маше и према другој радници ГГ. Сведок је надаље навела да су у једном тренутку она и радница ГГ чучале на земљи и из те позиције се сведок изјаснила да није могла да види шта ова лица раде, али је чула да отварају продајни пулт и схватила је да узимају накит из продајног пулта, а да се поред налази трезор односно каса, као и да су кључеви од касе били у брави. Сведок је надаље навела да је добро видела лик оба младића, да младић који је држао пиштољ није имао качкет, да је нижег раста и тамне пути, а да је такође видела и запамтила лик и другог младића који је имао качкет, а није имао пиштољ и који ништа није говорио, кога је исто препознала у полицији о чему је сачињен записник. Сведок је надаље навела да је потпуно сигурна да су та два младића опљачкала златару у којој је радила.

Надаље, на записнику о главном претресу од 24.01.2014. године сведок ВВ је навела да још једном наглашава да је вршила препознавање у полицији и да је тада са стопостотном сигурношћу препознаала оба извршиоца кривичног дела, те да је то поновила и код истражног судије, а што понавља и сада на главном претресу, с обзиром да види у судници окривљене и пред судом са сигурношћу потврђује да су извршиоци кривичног дела овде окривљени, када је и констатовано да је оштећена погледала у правцу окривљеног ББ и окривљеног АА и потврдила да су они извршиоци кривичног дела.

Имајући у виду исказ сведока ВВ, која је током читавог поступка изричито наводила да окривљне ББ и АА препознаје као извршиоце кривичног дела разбојништва, да им је добро видела лица, с обзиром да је радња одлично осветљена и да их је она пустила да уђу у златару, што је потврдила приликом обављања препознавања у полицијској станици, затим на саслушању код истражног судије, као и на главном претресу када су у судници били присутни окривљени, то је потпуно нејасан навод првостепеног суда да у односу на окривљеног АА није изведен ни један доказ који указује да је он учествовао у извршењу кривичног дела разбојништво, као и да се оптужница тужилаштва у односу на овог окривљеног заснива на индицијама и претпоставкама.

Истовремено, по налажењу Апелационог суда у Београду неприхватљив је закључак првостепеног суда у погледу оцене исказа овог сведока, те наводи дати у образложењу пресуде, да се сведок налазила у задњем делу златаре, да је клечала

односно била сагнута, те да није могла да види окривљене, као и да је била уплашена, а што је све утицало на давање њеног исказа. Чињеница да се овај сведок након уласка окривљених, које је она пустила да уђу у унутрашњост (којом приликом је видела окривљене) и то у тренутку када су јој окривљени наредили да уђе у помоћну просторију, налазила у задњем делу златаре одакле није могла да види окривљене, није од значаја, управо имајући у виду да је сведок у свом исказу навела да је због природе посла продавница добро осветљена, да је јасно видела лица два мушкарца која су ушла у златару, да им је она отворила и пустила их да уђу, као и да се у том тренутку налазила у предњем делу златаре, те је током читавог поступка овај сведок са стопостотном сигурношћу тврдила да су окривљени ББ и окривљени АА управо лица која су наведеног дана ушла у златару и опљачкали исту, а што је несумњиво поновила и на главном претресу у присуству окривљених лица.

По налажењу овог суда, у прилог истинитости исказа сведока ВВ, као и чињенице да је иста видела лица особа које су ушле у златару критичном приликом, за које се, како је то напред наведено, изјаснила да су управо окривљени ББ и АА, иде и чињеница да је сведок препознала и окривљеног ББ, да га је описала, да је навела које радње је он предузимао приликом уласка у златару, а што је потврђено како одбраном окривљеног ББ који је признао извршење кривичног дела, тако и осталим доказима који су изведени током овог поступка и за које радње је овај окривљени правноснажно осуђен.

Надаље је Апелациони суд у Београду ценио одбрану окривљеног ББ, који је у својој одбрани детаљно објаснио да је кривично дело разбојништво извршио са својим другом, кога није хтео да именује, као и да су се нашли на аутобуској станици код Панчевачког моста и да су се договорили да нешто опљачкају, да су у Крњачи видели неку златару, да су неко време заједно гледали златару, као и да се са другим извршиоцем договорио да новац који добију од продаје накита после поделе пола-пола, те да је он први ушао у златару, извадио пиштољ и од радница златаре тражио да му предају злато, а његов друг је стајао иза њега, да су у златари радиле две девојке које су чучнуле иза пулта, да је он купио накит након чега су он и друг изашли из златаре. У својој одбрани је надаље навео да је његов друг однео накит са собом, а он је успут позвао такси и отишао у Панчево, да би се после 3-4 дана нашли, при чему је тај друг у међувремену продао накит и дао му 500 еура, рекавши да је то половина плена и да није могао да добије више. У својој одбрани се окривљени ББ детаљно изјашњавао и о чињеници познанства са окривљеним АА, наводећи да се са њим дружио интензивно, те да је окривљеног АА упознао за време док је био у УЦ КЦС и то после операције коју је имао током 2009-2010. године након саобраћајног удеса, где је и окривљени АА лежао такође због неког удеса. Окривљени је током поступка тврдио да окривљени АА није то друго лице, односно није друг са којим је извршио кривично дело разбојништво за које је у овом поступку оглашен кривим.

Са друге стране, окривљени АА је у својој одбрани изнетој током доказног поступка негирао извршење кривичног дела наводећи да му ништа у вези онога што му је стављено на терет није познато, а у својој одбрани је навео да је у августу месецу 2011. године преживео тешку саобраћајну несрећу, да је био 5 дана у коми, изјашњавајући се и да окривљеног ББ није познавао и да није знао где се налазила

златара која је била наведена у захтеву за спровођење истраге јер тамо никада није био. Након тога, износећи своју одбрану појаснио је да је приликом саслушања код истражног судије рекао да окривљеног ББ није познавао, али када је вођен из притворске јединице видео је да је лишен слободе и окривљени ББ, кога је познавао искључиво под надимком "...", да је сматрао да су познаници, а колико се сећа имао је и меморисан његов број телефона, али је појаснио да се са њим није често виђао у периоду када је био повређен у саобраћајној незгоди и током лечења, те није могао да се виђа са њим јер је само уз помагала могао да стоји на ногама, крајем 2012. године из ког разлога такође није могао да учествује у кривичном делу. У погледу исказа оштећене ВВ, окривљени АА се изјаснио да је овај сведок могла да га препозна једино као познаника, собзиром да је његова другарица имала фризерски салон одмах поред златаре и да је он ВВ имао прилику да упозна када је долазио код његове другарице ЂЂ, па мисли да га је она због тога помешала са неким.

Из исказа сведока ЂЂ са главног претреса од 24.01.2014. године утврђено је да је овај сведок окривљеног АА познавала 12 или 13 година уназад, да је ишла у исту школу са његовом сестром, да је почела да ради у фризерском салону који се налазио у улици ..., а да је окривљени долазио често у салон и доводио свог сестрића код ње на шишање, при чему се поред фризерског салона налазила златара у којој је радила ВВ. Међутим, овај сведок је навела да јој није познато да је ВВ некада упознала окривљеног АА, али је навела да је таква могућност постојала јер је, како је то претходно објаснила, АА често долазио у њен фризерски салон, али није могла да тврди да га је ВВ видела или упознала.

У свом исказу ВВ навела је да окривљеног АА никада није упознала пре догађаја нити јој је било познато да ју је нека њена другарица са њим упознала, при чему је на главном претресу изнела и своје запажање да код њега види промену од тренутка када је извршено кривично дело, с обзиром да у време извршења кривичног дела није носио наочаре, а на главном претресу је овај окривљени имао наочаре.

Надаље, из налаза и мишљења судског вештака проф.др Бранимира Александрића од 03.12.2013. године о врсти и тежини телесних повреда код окривљеног АА, те способности окривљеног да се самостално и без помагала и неотежано креће у фебруару месецу 2012. године, конкретно дана 21.02.2012. године утврђено је да је окривљени АА дана 21.08.2011. године задобио повреде ближе наведене у налазу и мишљењу, који преломи су били "стабилни" без дислокације, те нису изискивали хируршку интервенцију, затим прелом костију карличног прстена, који преломи карличног пршљена и слабинског дела кичменог ступа су били исто "стабилни" преломи, односно преломи без дислокације, те је АА дозвољено кретање уз помоћ мидера и подпазушних штака већ након око недељу дана након повређивања, а болничка рехабилитација му је одобрена када је утврђено да су му преломи потпуно срасли и то на око месец и по дана након задобијених прелома. Како је од дана повређивања односно од 21.08.2011. године до 21.02.2012. године протекло око 4 и по месеца, то је судски вештак мишљења да су у инкриминисано време 21.02.2012. године АА сви преломи били потпуно срасли и да је могао да се самостално креће без икаквих помагала и без иоле видљивих потешкоћа.

Имајући у виду све напред наведено, по налажењу Апелационог суда у Београду неприхватљива је одбрана окривљеног АА који је у својој одбрани негирао извршење кривичног дела, при чему је одбрана окривљеног нелогична и неубедљива, контрадикторна и у супротности са осталим доказима изведеним током поступка.

Наиме, приликом оцене одбране окривљеног АА, овај суд је имао у виду чињеницу да је окривљени током поступка више пута мењао своју одбрану, те је првобитно тврдио да окривљеног ББ не познаје, као и да никада није био у наведеној златари, да ни не зна где се она налази, да би у каснијој фази поступка, ипак навео да се у ствари познаје са окривљеним ББ, као и да је често долазио у фризерски салон који је одмах уз златару, те да га је највероватније оштећена ВВ упознала код његове пријатељице ЋЋ.

Међутим, сведок ЋЋ у овом делу није потврдила наводе одбране окривљеног, додуше остављајући само као могућност да се тако нешто догодило, с обзиром на чињеницу да је окривљени врло често долазио код ње у фризерски салон, али није могла да тврди да га је оштећена ВВ видела или упознала, али је стим у вези овај суд имао у виду исказ сведока ВВ, која је навела да никада окривљеног АА није упознала пре догађаја, нити јој је било познато да ју је нека њена другарица упознала са њим.

Истовремено одбрана окривљеног АА у делу у коме је тврдио да није могао да изврши кривично дело разбојништво, собзиром на повреде које је задобио и његовог здравственог стања, оспорена је доказима изведеним током поступка и то вештачењем од стране судског вештака проф.др Бранимира Александрића, који је након у вида у комплетну медицинску документацију за окривљеног АА утврдио да су у инкриминисано време 21.02.2012. године окривљеном АА сви преломи били потпуно срали и да је он могао самостално да се креће без икаквих помагала и без иоле видљивих тешкоћа.

Имајући у виду напред наведено, Апелациони суд у Београду је одбрану окривљеног АА оценио као нелогичну, неубедљиву, те дату искључиво у циљу избегавања кривичне одговорности.

Надаље је овај суд имао у виду и одбрану окривљеног ББ који се током поступка изјашњавао да је у златару ушао са још једним лицем, те његове наводе да су се њих двојица претходно нашли код Панчевачког моста, да су се договорили да нешто опљачкају и да након тога новац поделе по пола, као и да су заједно отишли до златаре, детљно наводећи како су извршили кривично дело разбојништво, при чему је овај суд на основу напред наведених и анализираних доказа несумњиво утврдио да је друго лице (за кога окривљени ББ није хтео да каже ко је), заправо окривљени АА, у потпуности прихватајући исказ сведока ВВ која је са несумњивом сигурношћу тврдила да је окривљени АА лице које је ушло заједно са окривљеним ББ златару. Имајући у виду наведено, овај суд је утврдио да су окривљени поступали по претходном договору и као саизвршиоци, те је преиначио првостепену пресуду и окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ, налазећи да је окривљени АА заједно са окривљеним ББ, по претходном договору, ушао у златару у стању урачунљивости, да

су окривљени били свесни свог дела и његове забрањености, чије извршење су хтели, претњом да ће непосредно напасти на живот оштећених ВВ и ГГ одузели туђу покретну ствар - златан накит у вредности од 2.281.560,00 динара у намери да присвајањем ових ствари прибаве себи противправну имовинску корист, све на начин како је то ближе наведено у изреци ове пресуде.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, Апелациони суд у Београду је ценио све околности из члана 54 КЗ, па је од олакшавајућих околности ценио протек времена од извршења кривичног дела, док је од отежавајућих околности ценио чињеницу да је окривљени осуђиван два пута и то 2010 године због кривичног дела из члана 246 став 1 КЗ на казну затвора у трајању од две године и пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.188/13 од 03.04.2014. године због кривичног дела из члана 348 став 1 КЗ на казну затвора у трајању од пет месеци, с тим што је овај суд имао у виду да је окривљени АА пресудом Првог основног суда у Београду осуђен након извршења кривичног дела за које је у овом поступку оглашен кривим. Ценећи све напред наведене околности, као и тежину учињеног кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, степен кривице окривљеног као и висину запрећене казне за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим, Апелациони суд у Београду је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године, налазећи да ће се истом у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 4 и 42 КЗ, у коју казну затвора ће се окривљеном урачунати време које је провео у притвору.

Апелациони суд у Београду је окривљеног АА, на основу одредбе члана 264 став 1 Законика о кривичном поступку обавезао на плаћање трошкова кривичног поступка о чијој висини ће првостепени суд одлучити посебним решењем.

Истовремено, по налажењу овог суда, првостепени суд је у циљу утврђивања чињенице која је тачно врста накита одузета из златаре, односно да ли је одузет и сребрни и златни накит, пре свега имао у виду одбрану окривљеног ББ, као и исказ оштећеног ДД, те је правилно нашао да је на основу свих доказа који су изведени током првостепеног поступка неспорно утврђено да је од оштећеног одузет златан накит у вредности од 2.281.560,00 динара, док није било непобитних доказа да је том приликом одузет на штету оштећеног и сребрни накит. Наиме из исказа оштећеног првостепени суд правилно није могао на јасан начин да утврди да ли је и у којој количини том приликом на штету оштећеног одузет сребрни накит, с обзиром да је на основу исказа оштећеног утврђено да након разбојништва, по његовом доласку у радњу, оно што је остало у изложбеним фиокама је било само сребро, односно да злата није било и да то није била нека велика количина сребра, само онолико колико је могло да стане у изложбене фиоке. Сведок се надаље изјаснио да у изложбеним фиокама није било злата, јер су злато у радњи држали у фиокама испод изложбених фиока и у сефу, при чему ни сам оштећени није био потпуно сигуран да ли је било сребра у ономе што је одузето од стране извршилаца кривичног дела заједно са златом, али није могао са сигурношћу да потврди чињеницу да је и сребро одузето наведеном приликом, а која околност је од значаја за кривичну одговорност окривљених. Правилно је првостепени суд имао у виду да је оштећени једино са сигурношћу потврдио да је приликом наведеног разбојништва нестало злато, с тим што није могао да се сети и потврди да ли

је нестало и сребро.

Имајући у виду наведено, те да је неспорно током поступка утврђено да је од оштећеног одузет златан накит у вредности од 2.281.560,00 динара, то је из изреке пресуде изостављена количина сребрног накита, као и вредност сребрног накита, с обзиром да наведена околност није могла бити неспорно утврђена. У погледу количине злата, иста је утврђена на основу података којима је судски вештак располагао и који су добијени од оштећеног након што је урађен попис и након прегледа свих књига које је оштећени као предузетник био у обавези да води и прегледом фискалне касе, а на тај начин је судски вештак приликом израде свог налаза, утврђивања количине и вредности златног накита, уносио податке из књига, исте преписивао и на основу тога дао свој налаз и том приликом се држао искључиво података које је имао. На наведени начин је на основу стања и података које је судски вештак имао утврђена поред количине и вредност одузетог злата у износу од 2.281.560,00 динара.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, Апелациони суд у Београду је окривљеног АА обавезао да заједно са правноснажно осуђеним ББ на име имовинско-правног захтева оштећеном ДД солидарно исплате износ од 2.281.560,00 динара, док се оштећени ДД за преостали износ имовинско-правног захтева од досуђеног до 2.837.010,00 динара упућује на парницу.

На основу свега напред наведеног, Апелациони суд у Београду је, применом одредбе члана 459 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Гордана Миловановић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Ћесаровић,с.р.

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду, у року од
15 дана од дана пријема писменог отправка
пресуде, а преко Вишег суда у Београду.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић